

Beno BUDAR**MOJA MACERNA RĚČ***(k 80-ćinam ukrainskeho sorabista prof. Wolodimira Motorneho)*

Mnohe rěče na swěće
maja swoje korjenje
rozwite do žiwjenja
ludži w' wěkach čłowjestwa.

Tež naša rěč je korjenjata,
z prasłowjanstwa nam sobu data,
dźiwja něhdy, wusměšena,
mnohe razy zakazana.

Rěč je špihel našoh byća,
kótwica džens našoh chcycća:
z njej wostać swójski abo nic
a wšo, štož njese tuta nič?!

Z njej my z duše spěwamy,
so w Božim słowje hrěwamy,
telko słowow wona ma,
zo lubosć z njej so žórlić da.

Začuwaš, zo naša rěč
chce přeco dale žiwa być?

Chce so rady dale dać
z dźiwom, kiž ma nan a mać.

Džěći rěč najradšo ma,
w jich hubje wjes 1e skakota,
tam nowe słowa twori sej
a hrajka z nimi dyrdomdej.

Kiž so z rěču zaběraja
z wobdźiwanjom husto praja:
“Tale stara waša rěč
ma sće swoju zlotu syć

hóčkow, sukow, sekličkow,
kiž su z dawnych časow jow,
jako hišće hromadže
w jednej rěči rěčachmy.”

Basnikowa wutroba
swoju rěč nět wobjima
a zajuska jej runjewon:
“W' wnučkach dam ći nowy dom!”

*napisane w rjanej meji 2009***Бено БУДАР****МОЯ РІДНА МОВА***(до 80-річчя українського сорабіста професора Володимира Моторного)*

Кожнісінька рідна мова
має своє коріння,
що прагне тепла й цвітіння, –
людства вічна основа.

І наша – коріння має, –
із праслов'янської зринає,
чудова, слабка, мов рана,
висміювана і гнана.

Світ мовами вельми багатий,
в кожній мові своє коріння,
що розвивалось снагою життя
крізь людські тисячоліття.

Тут й лужицьких сербів мова,
у праслов'янських джерелах почата,
декому дивна, комусь смішна,
була заборонена многократно.

Вона – безсмертя свічадо;
і якір – тобі громадо:
зостатись навек собою
чи нить урвати – живою!

Ми нею в душі співаєм
у слові Божім навзаєм
і гріємось, і радієм,
любовію струменієм.

Ти чуєш, що наша мова
і далі жити готова
ще й чудом бажає стати,
що батько нам дав і мати.

Вона заколише діток,
грайливих малих леліток,
сотворить для них обновки
і гратиметься у сховки.

Усяк, хто її спізнає,
за диво дивнеє має, –
вона, як вічності стежка,
на ній золота мережка

узорів, стрічечок, цяток
(прадавніх часів зачаток...),
коли слов'янська родина
жила – міцна і єдина!

До рідної мови
мовить поет у серці своїм:
“Мій правнук тебе ословить,
бо ти – його вічний дім!”

написано прекрасного травня 2009 р.

Із верхньолужицької переклав
Роман Лубківський
4 червня 2009 р.

Мова – дзеркало нашого всебуття,
глибинний якір турбот щоденних:
звідти черпаєм свою снагу –
хто б ми були без неї?!

Душі наші у ній співають,
Словом Божим вона зігриває,
стільки слів полум'яних і ласкавих,
що любов'ю проміниться, сонцем сяє.

Відчуваєш, як рідна мова
жити воліє, зринає в майбутнє –
рад би цьому всі сили віддати,
що заповіли нам батько і мати.

На устах діточок малих
рідна мова, як промінь грає,
в їх сердечках киплять слова,
стоголося душевного раю.

Коли хто нашу мову вчить,
стільки дива у ній стрічає:
“Хоч яка престара ця річ,
та вогню в ній без краю –

закарлючок, вузлів, петельок,
що в минувшині ще в'язались,
щільно в мові вони з'єднались,
незрівнянним багатством стали.”

Щедре серце поета
рідну мову тепер обнімає,
розхвилюється в повні груди:
“Внукам в домі такому любо буде!”

написано у чудовий травень 2009 р.

Із верхньолужицької переклав
Григорій Мовчанюк